

Sygn. akt VII U 693/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Ołtarzewska

Protokolant: stażysta Justyna Łącka

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2016 r. w Gdańsku

sprawy S. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury pomostowej

na skutek odwołania S. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 2 marca 2016 r. nr (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonemu S. C. prawo do emerytury pomostowej od dnia 01 stycznia 2016r.,**
- 2. stwierdza, że pozwany organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.**

Maria Ołtarzewska

Sygn. akt VII U 693/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 02 marca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił S. C. prawa do emerytury pomostowej wobec tego, iż nie udokumentował on wymaganego stażu pracy w szczególnych warunkach. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy stwierdził, że ubezpieczony nie spełnił przesłanki z art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, albowiem po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, jak również nie spełnił przesłanki z art. 4 w zw. z art. 49 ustawy, gdyż na dzień 01 stycznia 2009 r. nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy wynoszącego co najmniej 15 lat.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej zmianę i przyznanie prawa do wnioskowanego świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko przedstawione w zaskarżonej decyzji wskazując, iż organ rentowy nie uznał do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia Ubezpieczonego od 20 lipca 1981 r. do 16 stycznia 1999 r. w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w T. (aktualnie następcą prawnym jest podmiot (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T.) na stanowiskach kolejno kierowcy autobusu, mechanika napraw pojazdów samochodowych oraz kierowcy-konduktora, z uwagi na fakt, iż złożone w toku postępowania dokumenty w postaci świadectwa pracy z dnia 20 listopada 1998 r. i świadectw wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 20 listopada 1998 r. oraz z dnia 17 grudnia 2015 r., albowiem według organu nie spełniają one wymogów formalnych, tj. zakład pracy nie powołał się w nich na rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz nie określił charakteru pracy ściśle wg wykazu, działu i pozycji w/w rozporządzenia, co jest niezbędne przy ocenie, czy praca wykonywana była w szczególnych warunkach określonych w przepisach w/w rozporządzenia. Świadectwa złożone w toku postępowania przed organem odwołują się do klasyfikacji przyjętej w przepisach resortowych, a mianowicie w załączniku do zarządzenia nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1983 r. w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej (Dz. Urz. Ministra Komunikacji Nr 10, poz. 77), przy czym organ rentowy stwierdził, że wskazane przez pracodawcę w świadectwie pracy stanowiska ubezpieczonego nie są tożsame z tytułaturą przyjętą zarówno w powołanym akcie prawnym, jak też w rozporządzeniu Rady z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach lub w szczególnym charakterze.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony S. C., urodzony (...), z zawodu kierowca, w dniu 22 stycznia 2016 r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę pomostową.

W toku postępowania przed ZUS ubezpieczony udowodnił 26 lata 6 miesięcy i 21 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 02 marca 2016 r. ZUS odmówił ubezpieczonemu S. C. prawa do emerytury pomostowej, albowiem nie udokumentował on wymaganego stażu pracy w szczególnym charakterze.

Okoliczności bezsporne, vide plik dot. emerytury pomostowej akt ZUS: wniosek – k. 1 – 7, karta przebiegu zatrudnienia – k. 31, decyzja ZUS z 02.03.2016 r. – k. 33

Ubezpieczony S. C. w okresie od dnia 13 lutego 1981 r. do 16 stycznia 1999 r. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie Państwowej (...), którego następcą prawnym jest (...) sp. z o.o. w T., w pełnym wymiarze czasu pracy, gdzie wykonywał pracę na stanowiskach: od 13 lutego 1981 r. do 19 lipca 1981 r. – kursanta, od 20 lipca 1981 r. do 23 marca 1986 r. – kierowcy autobusu, 24 marca 1986 r. do 30 września 1986 r. mechanika napraw samochodowych oraz od 01 października 1986 r. do 16 stycznia 1999 r. kierowca – konduktor. W pierwszym okresie zatrudnienia ubezpieczony przechodził konieczne szkolenia i kurs przygotowujący do pracy na stanowisku kierowcy autobusowego. Następnie, z dniem 20 lipca 1981 r. został zatrudniony na stanowisku kierowcy autobusu, w dniu 06 sierpnia 1981 r. uzyskując uprawnienia do samodzielnego prowadzenia autobusów. W dniu 07 sierpnia 1981 r. ubezpieczonemu zostały powierzone dodatkowe czynności konduktora autobusowego polegające m.in. na kierowaniu pracą autobusu podczas wykonywania zadań przewozowych przestrzeganiu punktualności jazdy zgodnie z obowiązującym urzędowym rozkładem jazdy, sprzedaniu, sprawdzaniu i kasowaniu biletów podróżnym w obsługiwanym autobusie, czuwanie nad bezpieczeństwem i wygodą podróżnych, jak również bezpieczeństwem bagażu, oraz powierzonego mienia (autobus, bilety, ładunki pocztowe, prasowe i inne, gotówka). Jednocześnie ubezpieczony złożył oświadczenie o przyjęciu odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie. Ubezpieczony za czynności konduktorskie otrzymywał dodatkowe wynagrodzenie. W dniu 24 marca 1986 r. ubezpieczonemu zatrzymano prawo jazdy, w związku z czym, w dniu 25 marca 1986 r. przeniesiono go na stanowisko mechanika napraw pojazdów samochodowych. Po odzyskaniu

prawa jazdy, od dnia 01 października 1986 r. ubezpieczony został przywrócony na stanowisko kierowcy-konduktora. Na stanowisku tym pracował do końca zatrudnienia tj. do 16 stycznia 1999 r.

Pod koniec zatrudnienia pracodawca wystawił ubezpieczonemu świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach za cały okres pracy.

W toku procesu ubezpieczony przedłożył sprostowane świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych datowane na dzień 19 maja 2016 r., z których wynika, że w okresie od 20 lipca 1981 r. do 23 marca 1986 r. oraz od 01 października 1981 r. do 16 stycznia 1999 r. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wymienione Rozporządzeniu Rady Ministrów z 07.02.1983 r. w Wykazie A, dział VIII poz. 2 tj. prace kierowców samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych) pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc 15, samochodów ucywilizowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych trolejbusów i motorniczych tramwajów na stanowisku kierowcy autobusu o liczbie miejsc siedzących powyżej 15, wymienionym w wykazie A dział VIII poz. 2 punkt 1 stanowiącego załącznik do zarządzenia nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1983 r. w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, w których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty oraz w załączniku nr 2 pkt 8 wykazu prac o szczególnym charakterze stanowiącego załącznik do ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych. Nadto, pracodawca ubezpieczonego wskazał w tym świadectwie, że stanowisko kierowca autobusu jest tożsame ze stanowiskiem kierowca autobusu o liczbie miejsc siedzących powyższej 15.

Dowód: akta osobowe: umowa z 13.02.1981 r. o zorganizowania kursu, umowa o pracę z 20.07.1981 r., kontrolna karta jazd patronackich i zaświadczenie z 06.08.1981 r., umowa z 07.08.1981 r. dot. powierzenia dodatkowych obowiązków konduktorskich, deklaracja w zakresie odpowiedzialności materialnej, zakres obowiązków, wnioski o przeszerogowanie z 22.03.1986 r. i 30.09.1986 r., angaże z 25.03.1986 r. i 01.10.1986 r.; świadectwo pracy k. 6 pliku rentowego akt ZUS, świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych z 20.11.1998 r. k. 6 pliku rentowego akt ZUS, świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z 19.05.2016 k. 14-15 akt sprawy

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy – świadectw wykonywania prac w warunkach szczególnych z 19.05.2016 r., w aktach osobowych wnioskodawcy oraz w aktach ubezpieczeniowych pozwanego organu emerytalnego, której prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie S. C. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. 2015.965 t.j.), prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.;
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5) przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;

6) po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Z kolei zgodnie z treścią przepisu art. 49 tej ustawy prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

1) po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;

3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Co należy uznać za pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyjaśnia m.in. art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych, według którego, prace o szczególnym charakterze to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy. W myśl zaś ust. 4 tegoż art. za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy, w pełnym wymiarze czasu pracy, prace, o których mowa w ust. 1, natomiast, zgodnie z ust. 5 za pracowników wykonujących prace o szczególnym charakterze uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy, w pełnym wymiarze czasu pracy, prace, o których mowa w ust. 3. (ust. 5 art. 3).

Za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się również osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (ust. 7 art. 3).

Zgodnie z treścią przepisu art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Przepisami dotychczasowymi, do których odsyła ustawa o emeryturach i rentach z FUS jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. nr 8, poz. 43 ze zm.).

Bezspornym jest, iż ubezpieczony ukończył 60 lat, udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat i rozwiązał stosunek pracy.

Spornym pozostawało ustalenie, czy w dniu wejścia w życie ustawy o emeryturach pomostowych, tj. w dniu 1 stycznia 2009 roku, ubezpieczony posiadał wymagany okres pracy w szczególnych warunkach, w rozumieniu art. 3 ust. 1 lub 3, w wymiarze 15 lat, w szczególności, czy za zatrudnienie w szczególnym charakterze, tj. jako kierowcy autobusu o liczbie miejsc siedzących powyżej 15, może zostać uznany okres zatrudnienia wnioskodawcy na stanowisku kierowcy autobusu w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w T. (obecnie (...) sp. z o.o.).

W ocenie Sądu, fakt wykonywania przez ubezpieczonego w spornym okresie pracy w szczególnym charakterze jako kierowcy autobusu znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym w postaci dokumentów zarówno tych znajdujących się w aktach ZUS, jak również aktach osobowych, w szczególności natomiast w

sprostowanych świadectwach wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 19 maja 2016 r. złożonych przez ubezpieczonego na rozprawie w dniu 01 czerwca 2016 r. – k. 14-15 akt sprawy.

W tym miejscu zaznaczyć należy, iż przy pracy w szczególnych warunkach jedną z istotnych przesłanek uznania, że pracownik wykonuje pracę w szczególnych warunkach jest okoliczność, że wykonywanie tego rodzaju pracy należy do podstawowych obowiązków pracownika. Istotne jest zatem, żeby pracownik został zatrudniony do wykonywania określonej pracy i żeby jej wykonywanie stanowiło jego podstawowy obowiązek w ramach ustalonego w umowie o pracę wymiaru czasu pracy. W takim przypadku dopuszczalne jest, aby pracownik oprócz wykonywania normalnych obowiązków wykonywał również dodatkowe czynności – w przypadku ubezpieczonego, pracującego co do zasady jako kierowca autobusu, żeby wykonywał czynności konduktorskie, które stanowiły czynności niejako dodatkowe (za które ubezpieczony otrzymywał dodatkowe wynagrodzenie) i marginalne biorąc pod uwagę, że główne obowiązki ubezpieczonego koncentrowały się wokół kierowania autobusami (...). Należało więc przyjąć, że ubezpieczony w obu spornych okresach pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca autobusu. W judykaturze bowiem przyjęto, że mechanik samochodowy pracujący w kanałach remontowych nie musi przebywać w kanale cały czas pracy, aby jego pracę uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach. Podobnie jak dopuszcza się wykonywanie prac administracyjno-biurowych w dobowym czasie pracy przez osoby sprawujące nadzór inżynieryjno-techniczny nad pracownikami zatrudnionymi w warunkach szczególnych.

Powyższe znajduje potwierdzenie w przedłożonych przez ubezpieczonego sprostowane świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych z dnia 19 maja 2016 r., z których wynika, że w okresie od 20 lipca 1981 r. do 23 marca 1986 r. oraz od 01 października 1981 r. do 16 stycznia 1999 r. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wymienione w Rozporządzeniu Rady Ministrów z 07.02.1983 r. w Wykazie A, dział VIII poz. 2 tj. prace kierowców samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych) pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc 15, samochodów ucywilizowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych trolejbusów i motorniczych tramwajów na stanowisku kierowcy autobusu o liczbie miejsc siedzących powyżej 15, wymienionym w wykazie A dział VIII poz. 2 punkt 1 stanowiącego załącznik do zarządzenia nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1983 r. w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, w których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty oraz w załączniku nr 2 pkt 8 wykazu prac o szczególnym charakterze stanowiącego załącznik do ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych.

W tym miejscu godzi się wskazać, iż zarządzenia resortowe, jak również uchwały spółdzielczości pracy, nie stanowią źródeł powszechnie obowiązującego prawa, i stanowią jedynie pomocnicze akty prawa niższego rzędu oraz dokumenty dotyczące jedynie konkretnych zakładów pracy, do których odwoływali się poszczególni pracodawcy, wskazując w dokumentacji pracowniczej (świadectwach wykonywania pracy w warunkach szczególnych) na rodzaje wykonywanej przez pracowników pracy. Kluczowym i podstawowym dokumentem w tym zakresie pozostaje cytowane powyżej rozporządzenie. Wypowiedział się bowiem w powyższym zakresie Sąd Najwyższy wskazując, iż źródłem prawa do emerytury za pracę w szczególnych warunkach jest ustawa z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS i rozporządzenie z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Nie jest nim natomiast zarządzenie resortowe, jako że nie stanowi źródła prawa (art. 87 Konstytucji). Wykazy resortowe wydane na podstawie § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mają charakter informacyjny, techniczno - porządkujący, uściślający oraz mogą mieć znaczenie w sferze dowodowej, stanowiąc podstawę domniemania faktycznego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2012 r., I UK 403/11).

Zaznaczyć można, iż w ocenie Sądu, brak jest podstaw do zaliczenia ubezpieczonemu do okresów pracy w warunkach szczególnych okresu pracy ubezpieczonego w charakterze mechanika, na które został przeszerogowany w związku z czasowym odebraniem prawa jazdy, albowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje ku temu podstaw. Jednakże, skoro okres wykonywania przez ubezpieczonego pracy na stanowisku kierowcy autobusu-konduktora,

zaliczony przez Sąd do okresów pracy w warunkach szczególnych jest wystarczający do przyznania ubezpieczonemu wnioskowanemu świadczenia, nie stanowi to okoliczności istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał więc za spełnione przesłanki uprawniające wnioskodawcę do przyznania mu emerytury pomostowej. Za udowodnione Sąd uznał bowiem wynikające ze sprostowanych świadectw pracy w warunkach szczególnych z 19 maja 2016 r. i potwierdzone dokumentacją znajdującą się w aktach osobowych ubezpieczonego okresy wykonywania przez ubezpieczonego prac na stanowisku kierowcy autobusu, o których mowa w punkcie 8 załącznika nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych z 19 grudnia 2008 r., jak również w wykazie A, dział VIII poz. 2. Rozporządzeniu Rady Ministrów z 07.02.1983 r. tj. od 20 lipca 1981 r. do 23 marca 1986 r. oraz od 01 października 1986 r. do 16 stycznia 1999 r.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że S. C. spełnił wszystkie warunki niezbędne do uzyskania emerytury pomostowej, wymienione w art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych.

Sąd zwraca uwagę, że zgodnie z brzmieniem art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015r., poz. 748; dalej: ustawa emerytalna) w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Należy podkreślić, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007r. OTK-A 2007/8/97 powyższy artykuł należy rozumieć w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacji, gdy za nieustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie okoliczności, na podstawie których Sąd uznał odwołanie ubezpieczonego za zasadne zostały ostatecznie wyjaśnione w drodze uzupełnienia materiału dowodowego w szczególności na skutek przedłożenia przez ubezpieczonego sprostowanych świadectw wykonania prac w warunkach szczególnych z dnia 19 maja 2016 r., co uzasadnia zastosowanie dyspozycji art. 118 ust. 1a cyt. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez wnioskowanie a contrario.

W konkluzji, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz cytowanych wyżej przepisów, w pkt 1 wyroku, zmienił zaskarżoną decyzję ZUS i przyznał S. C. prawo do emerytury pomostowej począwszy od pierwszego dnia miesiąca, w którym ubezpieczony złożył wniosek mając na uwadze dyspozycję art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca w którym zgłoszono wniosek. Powyższy przepis znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie z mocy art. 26 ustawy o emeryturach pomostowych.

Działając na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w punkcie 2 wyroku, Sąd wnioskując a contrario, nie stwierdził odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, mając na uwadze fakt, iż dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń co do charakteru zatrudnienia ubezpieczonego mającego wpływ na prawo do wnioskowanego świadczenia.

SSO Maria Ołtarzewska